

tioner kunne deponeres uden Udgift i Finansministeriet, men jeg skal derom sige, at det er en af de Fordringer, der ere stillede fra fransk Side. Overhovedet vil jeg bede ærede Medlemmer bemærke, at en meget stor Del af Bestemmelserne, navnlig i den første Række Paragraffer, skyldes Fordringer, der ere stillede fra fransk Side og ere Betingelser, der ere stillede for, at disse Obligationer skulde gaa ind som Statsobligationer.

Dermed har jeg i Hovedsagen omtalt de Indvendinger, der ere blevne rejste mod dette Forslag. Man har imidlertid fra alle Sider erkendt, at Sagen er meget stor og betydningsfuld.

Det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) brugte det Udtryk, at han syntes ikke, man havde spurgt Kreditforeningerne tilstrækkeligt. Jeg vil sige, at dette Forslag i Modsætning til tidligere er netop fremkommet efter Kreditforeningernes Ønsker. Dets Udgangspunkt er et Delegeretmøde, som Kreditforeningerne holdt i 1902, hvor de selv udarbejdede et Forslag, som vel ikke var ganske som dette, men dog i Hovedsagen det samme. Samtidig nedsatte de et Udvalg for at arbejde for dette Forslags Fremme, og Udvalget søgte Audiens hos daværende Finansminister Hage. Efter at jeg havde tiltraadt Finansministeriet og besluttet at fremme Sagen, tilkaldte jeg dette Udvalg, der var bemyndiget til at handle paa Kreditforeningernes Vegne, og jeg forelagde dem Forslaget efter at det var gjort færdigt. Jeg har forhandlet ret indgaaende med dette Udvalg, og det har givet sin ubetingede Tilslutning, fordi det for det første erkender, at dette Forslag aldeles ikke berører Kreditforeningernes Selvstyre, men dernæst ogsaa, fordi det erkender, at selv med de smaa Midler, som der er Tale om, ville Kreditforeningerne faa meget betydelig Gavn deraf. Dette er Kreditforeningernes eget Standpunkt, og det forekommer mig, at det maa veje meget i det ærede Medlems Øjne og i deres, som maaske mene, at vi skulle begynde meget større, end her er foreslaaet.

Fra alle Sider erkendes det, at Sagen er stor og betydningsfuld, og at man her skal søge at naa et Resultat. Jeg haaber derfor, at man ikke stiller Fordringerne saa store, spænder Buen saa højt, at den brister, saa vi intet faa ud af det. Hellere bør man begynde paa en solid Basis og saa hurtigt som muligt. Det skulde glæde mig, om man kunde faa Forslaget gennemført i denne Rigsdagssamling.

Blem: Det foreliggende Lovforslag hilser jeg med Glæde. Kunde vi faa en Statshypotekbank, der kunde sælge sine Obligationer paa det franske Marked og i Stedet for opkøbe Kreditforeningsobligationer, der ikke kunne sælges med Fordel i Frankrig, fordi der af private Værdipapirer skal svares en meget høj Stempel- og Kuponafgift, betyder dette ikke andet, end at vi faa en ny Køber til som Aftager for vore Værdipapirer. Vi have kun to store Aftagere for Tiden, nemlig vort Hjemmemarked og Tyskland. Men kommer Frankrig til, faa vi en tredje Køber, det nok er værd at sælge til, thi i det Land betales den Slags Varer med 4—6 op til 10 pCt. mere, end vi ere vante til at faa hjemme. Naar vi sidste Aar, som omtalt i Gaar, have udstedt for ca. 30 Mill. Kreditforeningskasseobligationer, saa vil, hvis man begynder med et Kurstab af 4 pCt., Tabet blive 3,200,000 Kr., som Laantagerne tabe, og som skal forrentes med 128,000 Kr. aarlig, naar man regner med 4 pCt., og det er Penge, som vedkommende aldrig have set eller haft nogen som helst Nytte af. Det er det rene Tab. Det er derfor intet Under, at Kreditforeningerne længe have ønsket sig en saadan ny Køber til deres Kasseobligationer, og derfor har ogsaa Spørgsmaalet om en Hypotekbank eller Statsgaranti for Kreditforeningsobligationer været aktuelt i den sidste Snes Aar. Havde vi samlet paa Tryk alle de Ord, der ere sagte og skrevne paa Møder og i Pressen og her i Rigsdagen om denne Sag, skulde man se et Opus saa stort, at selv Ordforraadet af den snart berømte første Behandling af Finansloven har kun lidet at betyde mod, hvad der er talt i de 20 Aar om denne Sag.

Estrups Forslag for en Snes Aar siden fik en grundig Behandling i Folketinget og i et Udvalg, som jeg var Medlem af. Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) var ogsaa Medlem af det Udvalg. Udvalget gennemplejede ikke alene et Dusin danske Kreditforeningers Statutter og Regnskaber, men ogsaa Sveriges og Norges Hypotekbankers Regnskaber og Statutter, deres særlige Forhold med Serier og Kapitalrabatter. Vi mødte nemlig med en god Appetit til at tage fat paa Arbejdet efter den lange, golde Visneperiode, vi havde haft i mange Aar. Kreditforeningerne holdt Møde om Forslaget, idet de vare bange for at miste deres Selvstyre. Finansminister Estrup holdt nemlig paa, at af de tre Direktører for Banken skulde Ministeren vælge de to, saa kunde Kreditfor-